Xalq bizimlə, biz də Ali Baş Komandanımızla qürur duyuruq

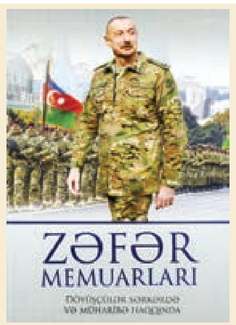

Bakı Şəhər İcra Hakimiyyətinin nəşr etdiyi "ZƏFƏR MEMUARLARI. Döyüşçülər sərkərdə və müharibə haqqında" kitabından istifadə olunub

KƏRİMOV ƏLİ VALEH OĞLU
kapitan

1989-cu il oktyabrın 14-də Naxçıvan Muxtar Respublikasının Kəngərli rayonunda anadan olub. 1996-2005-ci illərdə orada orta məktəbdə oxuyub.

2005-2008-ci illərdə Naxçıvandakı Heydər Əliyev adına Hərbi Liseydə, 2008-2012-ci illərdə isə Heydər Əliyev adına Azərbaycan Ali Hərbi Məktəbində xüsusi təyinatlı ixtisası üzrə təhsil alıb.

2012-ci ildə leytenant rütbəsi ilə Silahlı Qüvvələrin Təlim və Tədris Mərkəzində kurs keçib, 2013-cü ildən Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrdə xidmətə başlayıb.

Türkiyədə təməl komando, xizəkçilik, dağçılıq, antiterror, xüsusi qüvvələr kursu keçib. 2020-ci ildə Türkiyədə dərin qar, şiddətli soyuqlar zamanı müharibə və xizəkçilik kurslarında müəllim kimi xüsusi təyinatlılara dərs keçib. Hazırda Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrdə hərbi xidmətdədir.

Vətən müharibəsi iştirakçısıdır.

"Azərbaycan Bayrağı" ordeni və "Xocavəndin azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə", "Şuşanın azad olunmasına görə", Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin 90, 95, 100 illik "Yubiley" və 3-cü dərəcəli "Qüsursuz xidmətə görə" medalları ilə təltif edilib.

Ailəlidir, 1 övladı var.

Müzəffər Azərbaycan Ordusunun şanlı zəfəri ilə başa çatan Vətən müharibəsi biz döyüşçülər üçün həm də bir sınaq, imtahan oldu. Sınaqdan uğurla, imtahandan yüksək qiymət almaqla çıxdıq. Vətənin dar günündə onun köməyinə yetişən minlərlə igid qanları ilə tarix yazdı. Onlar həm də adlarını Zəfər tariximizə həkk etdirdilər.

Vətən müharibəsi Ali Baş Komandanımız İlham Əliyevin 17 il ərzində necə bir qüdrətli ordu yaratdığını göstərdi. Həmin ordu illərlə Qarabağda möhkəmlənən düşməni 44 günə qarşısında diz çökdürdü, təslim aktına imza atdırdı.

Fəxr edirəm ki, müzəffər Azərbaycan Ordusunun qalib zabiti kimi yazılan şərəfli tarixdə mənim də imzam var.

Hərbçi ailəsinin kəşfiyyatçısı

Uşaqlıqdan hərbiyə marağım olub. Birinci Qarabağ müharibəsi iştirakçısı olan atam uzun illər hərbidə feldşer işləyib. Qardaşım da hərbi mundir daşıyıcısıdır.

Orta məktəbdə oxuyanda artıq qərar vermişdim ki, mütləq hərbçi olacağam. Səkkizinci sinfi bitirib Naxçıvandakı Heydər Əliyev adına Hərbi Liseyə sənəd verdim və qəbul olundum. Üç il oxuduqdan sonra - 2008-ci ildə Heydər Əliyev adına Azərbaycan Ali Hərbi Məktəbinə qəbul olundum. Bir il sonra ixtisas seçimi oldu və mən tərəddüd etmədən kəşfiyyat ixtisasını seçdim. Bu ixtisası seçərkən valideynlərin yazılı ərizəsi olmalı idi. Mən də evə gəlib valideynlərimə dedim və ərizə yazıb razılıqlarını bildirdilər.

2012-ci ildə ali məktəbi bitirib bir il Silahlı Qüvvələrin Təlim və Tədris Mərkəzində kurs keçdim. 2014-cü ildə leytenant rütbəsində Naxçıvan Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrində xidmətə başladım.

Müxtəlif illərdə həm Naxçıvanda, həm də Türkiyədə bir çox təlimlərdə iştirak etdim. Qardaş ölkədə xizəkçilik, dağçılıq, antiterror, xüsusi qüvvələr kursu keçdim. 2020-ci ildə isə Türkiyədə dərin qar, şiddətli soyuqlar zamanı müharibə və xizəkçilik kurslarında müəllim kimi təlimçi oldum.

Daim hazırlıq keçdik, istənilən döyüş tapşırıqlarını yerinə yetirmək üçün çalışdıq. Tabeçiliyimdə olan əsgərlərin əsl xüsusi təyinatlı kimi yetişməsi üçün əlimdən gələni əsirgəmədim. Çünki biz bilirdik ki, torpaqlarımız düşmən tapdağında uzun müddət qalmayacaq. Ali Baş Komandanımız bütün çıxışlarında bəyan edirdi ki, Azərbaycan xalqı bu işğalla barışmır və barışmayacaq. Qarabağ Azərbaycanın əzəli torpağıdır və biz o yurda qayıdacağıq. Əgər sülh yolu ilə alınmasa, biz başqa variantlara əl atacağıq. Biz onu da görürdük ki, düşmən başqa dövlətlərin himayəsində qalaraq, sülh danışıqlarından yayınır və bəhanələr gətirir. Bu isə müharibəni qaçılmaz edirdi.

Ona görə də Ali Baş Komandanımız hər il hərbi büdcəmizi artırırdı və bu artımlarla Silahlı Qüvvələrin arsenalı modernləşirdi. Ordunun maddi-texniki təchizatı gündən-günə yaxşılaşdırılırdı. Ən son silahlar, ağır artilleriya, hərbi texnikalar alınırdı. Hərbi qulluqçular dövlətin qayğısını hiss edirdilər və bütün bunlar ordunun döyüş ruhunu artırırdı.

2016-cı ildə Aprel döyüşləri, 2018-ci ildə Günnüt əməliyyatı, 2020-ci ilin iyulunda Tovuz döyüşləri isə bizə tezliklə böyük savaşın başlanacağı mesajını verirdi. Bu döyüşlərdə düşmən Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin nəyə qadir olduğunu gördü, amma işğalçı Ermənistan elə bildi ki, Azərbaycan onun havadarlarından çəkinib müharibə etməyəcək.

Tovuz hadisələri zamanı yüksəkrütbəli zabitlərimizin şəhid olması xalqı ayağa qaldırdı. Ali Baş Komandanımız hər kəsi vahid amal ətrafında səfərbər etdi, nəticədə isə "Dəmir yumruq" əməliyyatı ilə düşmənin başı əzildi. Ermənistana elə bir zərbə vuruldu ki, hələ uzun illər özünə gəlmək üçün yollar axtaracaq.

Savaş xəbərini toy-bayramla qarşıladıq

Sentyabrın 27-də Ali Baş Komandanın əmri ilə Azərbaycan Ordusu haqq savaşına başladı. Bizə də xəbər gəldi ki, hazırlaşın, savaşa yollanırıq. İnanın ki, hərbi hissədə sanki toy-bayram idi, hamı sevinirdi. Amma bir qorxumuz var idi - müharibədə iştirak edə bilməmək. Müharibə başlayan andan günlərimizi sayırdıq. Çox darıxırdıq, komandirlərimizi bezdirmişdik. Müraciət edəndə deyirdilər ki, hələ gözləyin, komanda veriləndə gedəcəyik.

Biz oktyabrın 11-də Naxçıvandan yola düşdük və ilk olaraq, Füzuli-Xocavənd istiqamətində toplandıq. Burada Naxçıvan Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin komandanı, polkovnik Tehran Mənsimov şəxsi heyət qarşısında çıxış edib Birinci Qarabağ savaşındakı təcrübəsindən, müharibədə bizi nələrin gözlədiyindən, nələrlə qarşılaşa biləcəyimizdən danışdı və öz tövsiyələrini verdi. Polkovnik dedi ki, Vətənin işğalda olan bir metr torpağı uğrunda savaşıb onu geri almaq fəxarətdir.

Daha sonra Bakıdakı Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrlə birləşdik və qruplara bölündük. Bir qrupun komandiri mən idim, digərlərinin rəhbərləri isə mayor Mircəlal İsaqov, kapitan Nihat Babayev (şəhid), kapitan Qurban İlhamov və baş leytenant Coşqun Əhmədov idi. Biz qruplarımıza uyğun olaraq döyüş tapşırıqları alır və onu yerinə yetirirdik.

Gecə yola çıxıb əməliyyata başladıq. Məngələnata yüksəkliyinə qalxmalı idik. Eni 2 kilometr olan hündürlüyü ələ keçirmək tapşırığı almışdıq. Yüksəkliyə qədər olan ərazi şumlanmışdı. Bu da hərəkət tempini zəiflədirdi. Hər tərəfdə erməni hərbçiləri yerləşmişdi. Amma biz onların gözləmədiyi istiqamətdən hücum edib tapşırığı yerinə yetirdik. Bu savaşda şəhid vermədik, cəmi üç yaralımız oldu.

Sonra başqa bir tapşırıq aldıq - bu dəfə Yuxarı Yağlıvənd kəndinin sağ cinahındakı yüksəkliyi düşməndən təmizləməli idik. Polkovnik Tehran Mənsimov tapşırıq verdi ki, əməliyyatı kapitan Nihat Babayevin və mənim qrupum həyata keçirməli, baş leytenant Coşqun Əhmədovun qrupu isə bizim arxamızda düşmənin sol cinahdan gözlənilə bilən hücumunun qarşısını almaq üçün mövqe tutmalıdır. İlk baxışdan fikirləşirsən ki, arxamızda mövqe tutmaq nə qədər doğru qərar ola bilər? Amma səhər açılanda baş verən hadisə göstərdi ki, Tehran Mənsimov çox mükəmməl və düşünülmüş qərar verib. Sən demə, biz gecə iki qrupla hərəkət edərkən düşmən böyük qüvvə ilə sol cinahdan yüksəkliyə yaxınlaşıb. Səhər biz hücum əməliyyatına başlayanda düşmənin mühasirəsinə düşəcəkdik. Amma Coşqun Əhmədovun kiçik qrupu buna imkan vermədi. Ermənilər 80-90 nəfər heyətlə bizim 15 nəfər igidimizə qarşı döyüşdə məğlub olaraq geri çəkilmək məcburiyyətində qaldılar. Amma təəssüflər olsun ki, bu savaşda həmin qrupdan iki nəfər qəhrəmancasına savaşaraq şəhid oldu.

Qələbə qazandıqca daha da ruhlanırdıq. Sanki uçurduq və dayanmaq istəmirdik. Düşmən silahını atıb qaçırdı və bu da bizə əlavə stimul olurdu: həm torpaqlarımızı geri qaytarırdıq, həm də xeyli silah-sursatı düşməndən qənimət kimi götürürdük.

Füzulinin Dilağarda kəndi istiqamətində də döyüşlərdə iştirak etdik. Maraqlısı o idi ki, biz düşmənin fikirləşdiyinin tam əksini edirdik.

Qurduqları müdafiə istehkamları kənarda qalırdı. Biz onlara gözləmədikləri anda, gözləmədikləri yerdən zərbə endirirdik.

Ali Baş Komandanımızın söylədiyi kimi, bu, bizim haqq savaşımız idi və biz öz torpaqlarımız uğrunda döyüşürdük; erməni əsgəri kimi təcavüzkar deyildik, öz torpağı uğrunda döyüşən əsgərlər, zabitlər idik. Biz bilirdik ki, erməni əsgəri nəyə qadirdir. Onların bütün döyüş və müdafiə taktikalarını əzbər bilirdik. Ona görə də inamlı və əzmli idik. Ali Baş Komandanımızın zəfər müjdələri isə bizi həddindən artıq ruhlandırırdı.

Ermənilər yaralananda bağırırdılar, bizimkilər isə gülə-gülə şəhid olurdular

Sonra biz Bakının "Həmlə" taboru ilə birləşdik və bir yerdə əməliyyatlar keçirdik. Taborun komandiri polkovnik-leytenant Cavid Fərhadov əsgərlərlə birlikdə ən öndə döyüşürdü. Bu isə taborun döyüş ruhunu daha da artırırdı.

Füzulinin Divanalılar kəndini birlikdə azad etdik. Bir istiqamətdən biz, digər istiqamətdən "Həmlə" taboru hərəkət edib kəndi düşməndən təmizlədik. Yaddaqalan döyüş səhnələrindən biri elə bu kənddə oldu: kəndi təmizləyərkən bir erməni hərbçisi ilə yaxın məsafədə gözlənilmədən qarşı-qarşıya gəldim. Erməni məndən cəld tərpənib atəş açdı. Güllələr xoşbəxtlikdən önümdəki ehtiyat avtomat daraqlarına dəydi. Mən isə onu boğazından və ağzından güllələdim.

Kənddən çıxmamışdıq, düşmən kənardan snayper və minaatanlarla bizi atəş altında saxlayırdı. Bu dəfə düşmənin snayperinə tuş gəldim. Amma güllə üstümdəki əl qumbarasına dəyib istiqamətini dəyişdi. Tez özümü kənara atdım və 10 dəqiqə uzanıqlı vəziyyətdə qaldım ki, snayper məni vurulmuş bilsin. Əgər məsafə yaxın olsaydı, qumbara partlaya bilərdi və ümumiyyətlə, sağ qalmaq ehtimalım olmazdı.

Onu da deyim ki, bizim igidlərimiz şəhid olacaqlarını bilə-bilə ölümün üstünə gülə-gülə gedirdilər. Bu, sadəcə, möcüzə idi. Axı insan ölümünü bilə-bilə qorxmadan necə irəliləyə bilər?!

Bu, Vətən, torpaq sevgisi idi. Bu, vətənpərvərliyin, igidliyin ən ali məqamı idi. Erməni əsgəri yaralanan kimi bağırmağa, kömək çağırmağa başlayırdı, yalvarırdı. Amma bizimkilər yaralananda bildirmək istəmirdilər ki, təxliyə olunacaqlar, döyüşləri yarımçıq qalacaq. İgidlərimizin əksəriyyəti gülərək şəhid olurdu, "kəlmeyi-şəhadət"ini söyləyib şəhid olan qardaşlarımızın simasında təbəssüm yaranırdı. Biz nə yaralanmaqdan, nə də şəhid olmaqdan qorxurduq.

Oktyabrın 29-da yeni tapşırıq aldıq: Füzulidəki Üryandağ yüksəkliyi istiqamətində irəliləməli idik. Mənim, kapitan Nihat Babayevin və baş leytenant Coşqun Əhmədovun qrupu birlikdə hərəkət etdik. Əməliyyata gecə başladıq. Düşmənlə qızğın döyüşlər getdi. Dəhşətli döyüş idi. Öndə mən gedirdim və düşmən səngərinə yaxınlaşıb girmək istəyəndə hiss etdim ki, ayağımdan güllə dəydi.

Güllə sağ ayağımdan girib sol ayağımdan çıxmışdı. Yaralı vəziyyətdə döyüşə davam etdim. Həmin anda qızğın döyüş gedirdi və o məqamda ilkin tibbi yardım göstərmək mümkün deyildi. Düşmən başımıza güllə yağdırır, minomyotdan atırdı.

Qruplarımız düşmən səngərinə doğru irəlilədilər və əməliyyatı uğurla başa vurduq. Amma təəssüflər olsun ki, bu döyüşdə 3-cü qrupun komandiri, dostum kapitan Nihat Babayev snayperlə vuruldu və qəhrəmancasına şəhid oldu. Digər qrupun komandiri Coşqun Əhmədov da düşmənin atdığı əl qumbarası nəticəsində ağır yaralandı. Həmin döyüşdə ümumilikdə beş silahdaşımız şəhidlik zirvəsinə yüksəldi.

Bizə kömək gələcəkdi, ancaq yaralılar ağır idi, ona görə də təxliyə qrupunu gözləmədik. Amma mənim yaramın ağrısı getdikcə şiddətlənirdi və hər iki ayağım qan içində idi. Qrupumuzun sanitarı Anar yanıma gəlib ilkin tibbi yardım etmək istəyəndə snayper onun da ayağından vurdu. Birtəhər bir-birimizə yardım etdik. Ağrıkəsici vurub ayağımızı sarıdıq. Sonra polkovnik Tehran Mənsimovla əlaqə saxlayıb vəziyyəti məruzə etdim. Dedim ki, tapşırıq uğurla yerinə yetirilib. Amma 5 şəhidimiz, 12 yaralımız var. Onların içərisində vəziyyəti kafi olanlar tez təxliyə edilməlidirlər. Yüngül yaralılar ağır yaralılara yardım göstərərək ərazini tərk etdik. Şükürlər olsun ki, təxliyə olunan yaralıların hamısı sağ qaldı və onlar bu gün xidmətlərini davam etdirirlər. Mən də hospitala yerləşdirildim və bir müddət müalicə olundum. Yəni bu, mənim Vətən müharibəsində son döyüşüm oldu.

Oktyabrın 30-da məni Füzulidəki hospitala gətirdilər. Müayinədən sonra ayaqlarımda əməliyyat aparıldı və sonra məni Göyçay rayon Mərkəzi Xəstəxanasına göndərdilər. 10 gün orada müalicə aldım. Qələbə xəbərini də orada eşitdim və həm sevindim, həm də kədərləndim. Sevincim bəllidir, lakin kədərlənməyimin səbəbi özümün orada olmamağım, şəhid olan döyüş yoldaşlarımın bu şad xəbəri eşitməmələri idi. Amma onların ruhları şad oldu. Çünki qanları yerdə qalmadı, qisasları alındı və Azərbaycan 28 ildən sonra öz doğma torpaqlarını düşmən tapdağından azad etdi.

Onu da deyim ki, bu döyüşdə bizi ruhlandıran əsas məqamlardan biri yüksək komandanlığın da öndə döyüşməsi idi. Yəni bu müharibədə polkovniklər də əsgərlə çiyin-çiyinə döyüşürdülər. General sıravi əsgərə "qardaşım", "döyüş yoldaşım", "dostum" deyirdi. Bu, hər kəsi ruhlandırırdı. Bu savaşda arxadan heç kim komanda vermirdi; əmr verən əsgərinin yanında komanda verirdi və öz bölməsinin necə irəlilədiyini, hansı çətinlikləri yaşadığını döyüş meydanında görürdü.

Şanlı zəfərin memarı Ali Baş Komandandır

Bu qələbədə mənim də payımın olması böyük fəxarət hissidir. Qalib ordunun qalib zabiti olmaq çox qürurvericidir. Mən də tarixə düşdüm! Övladlarıma, nəvələrimə nələrisə danışa biləcəyəm. Onlar bizimlə fəxr edəcəklər.

Çünki düşməni əzə-əzə, "bu yolda öldü var, döndü yoxdur" deyə-deyə irəliləyən, son damla qanına qədər döyüşən igidlərimiz 44 günlük haqq savaşımızda illərin həsrətinə son qoydular. Bu igidlər illərdir közə dönmüş gözləri Şuşaya doğru yol çəkən, qələbə xəbəri üçün səbirsizlənən, məğlub kimi gəzməyə məhkum olunmuş bir xalqın kimliyini, mənliyini özünə qaytardı. Düşməni əzib haqqımızı geri aldıq.

Bu, həqiqətən də, tarixi hadisədir. Bu savaş təsdiq etdi ki, Azərbaycan xalqı ümummilli məsələdə birlik nümayiş etdirir. Gördüyüm həqiqət bu oldu ki, savaşda hərbçi də, müəllim də, jurnalist də, həkim də, o cümlədən digər peşə sahibləri əldə silah çiyin-çiyinə düşmənə qarşı döyüşdülər. Biz öndə döyüşürdük, xalqımız isə bizə hər cür dəstək verirdi. Bu da döyüşçüləri ruhlandırır, daha da həvəsləndirirdi.

Şanlı qələbənin döyüşçüləri biz, memarı isə Ali Baş Komandanımızdır. Əgər İlham Əliyev kimi sərkərdəmiz olmasaydı, bu qələbə də olmayacaqdı və biz indi də gözükölgəli hərbçi kimi yaşayırdıq. Əgər xalq biz döyüşçülərlə qürur duyursa, biz də Ali Baş Komandanımızla fəxr edirik.

Hazırda tam sağlam şəkildə Vətənin keşiyində dayanaraq sevdiyim işimi davam etdirirəm və hər zamankı kimi Ali Baş Komandanın istənilən əmrlərini, tapşırıqlarını yüksək səviyyədə yerinə yetirməyə, bu yolda qanımdan, canımdan keçməyə hazıram.